

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 455

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 18 iunie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 499 din 6 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 217 alin. 4 din Codul de procedură penală și ale art. 10 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	2–3
Decizia nr. 500 din 6 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	4–5
Decizia nr. 502 din 6 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare	5–7
Decizia nr. 584 din 20 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) și (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	7–9
Decizia nr. 593 din 20 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	9–10
Decizia nr. 594 din 20 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	11–12
Decizia nr. 605 din 20 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. 1 din Codul de procedură penală	12–14
Decizia nr. 620 din 27 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 din Codul de procedură penală	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 499**

din 6 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 217 alin. 4 din Codul de procedură penală și ale art. 10 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 217 alin. 4 din Codul de procedură penală și ale art. 10 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Andrei Gheorghe, Ioan Micovschi și Marcel Bărbuț în Dosarul nr. 3.080/108/2007 al Tribunalului Arad — Secția penală.

La apelul nominal răspunde avocatul Răzvan Doseanu pentru autorul excepției Marcel Bărbuț și partea Cornelia Doina Stefani, cu împuternicire avocațială depusă în ședință. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul, apărătorul autorului excepției Marcel Bărbuț și al părții Cornelia Doina Stefani solicită admiterea excepției astfel cum a fost formulată, deoarece garanțiile de imparțialitate ale procurorilor nu pot fi extinse la ofițerii de poliție judiciară.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.080/108/2007, **Tribunalul Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 217 alin. 4 din Codul de procedură penală și ale art. 10 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.** Excepția

de neconstituționalitate a fost ridicată de Andrei Gheorghe, Ioan Micovschi și Marcel Bărbuț în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect săvârșirea unor infracțiuni prevăzute de Codul penal și de Legea nr. 78/2000.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât permit, în cauzele în care urmărirea penală se efectuează de către procuror, delegarea cu caracter general a actelor de urmărire penală către ofițerii de poliție judiciară, ceea ce contravine statutului constituțional al procurorului, consacrat în art. 131 și 132 din Constituție.

Tribunalul Arad — Secția penală și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece procurorii conduc și supraveghează activitatea de cercetare penală a poliției judiciare, iar actele efectuate de organele de poliție se fac din dispoziția procurorului și în numele acestuia.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate nu sunt contrare prevederilor constituționale care reglementează desfășurarea activității procurorilor cu respectarea principiilor legalității, imparțialității și controlului ierarhic. În activitatea procurorului de cercetare și supraveghere a activității de cercetare penală a poliției judiciare apare ca firească delegarea unor acte în vederea efectuării cu celeritate și în mod temeinic a activității de descoperire și urmărire a infracțiunilor de corupție, iar, pe de altă parte, actele de cercetare ale acestor ofițeri se efectuează în numele procurorului și după dispoziția scrisă a acestuia.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile

de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 217 alin. 4 din Codul de procedură penală și ale art. 10 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 503/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile criticate au, în prezent, următorul cuprins:

— Art. 217 alin. 4 din Codul de procedură penală: *„În cauzele în care urmărirea penală se efectuează de către procuror, acesta poate dispune prin ordonanță ca anumite acte de cercetare penală să fie efectuate de către organele poliției judiciare.”*

— Art. 10 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002: *„Dispozițiile procurorilor din Direcția Națională Anticorupție sunt obligatorii pentru ofițerii de poliție judiciară prevăzuți la alin. (1). Actele întocmite de ofițerii de poliție judiciară din dispoziția scrisă a procurorului sunt efectuate în numele acestuia.”*

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 131 privind rolul Ministerului Public și ale art. 132 privind statutul procurorilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 217 alin. 4 din Codul de procedură penală și ale art. 10 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Andrei Gheorghe, Ioan Micovschi și Marcel Bărbuț în Dosarul nr. 3.080/108/2007 al Tribunalului Arad — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

În temeiul dispozițiilor criticate din Codul de procedură penală și din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, ofițerii de poliție judiciară, respectiv ofițerii de poliție judiciară ai Direcției Naționale Anticorupție efectuează acte de cercetare penală, în baza unei ordonanțe, respectiv a unei dispoziții scrise a procurorului și în numele acestuia.

Susținerile autorilor excepției, în sensul că aceste dispoziții de lege ar contraveni rolului constituțional al Ministerului Public și statutului constituțional al procurorului, sunt neîntemeiate deoarece, potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală și celor ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, urmărirea penală se efectuează de către procuror, neaflându-ne deci în prezența unei încălcări a principiului potrivit căruia Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor. Totodată, faptul că, în anumite cazuri, ofițerii de poliție judiciară efectuează anumite acte de cercetare penală nu echivalează cu o încălcare a garanțiilor statutului procurorului, consacrat prin art. 132 din Legea fundamentală, întrucât, pe de-o parte, această poliție judiciară a fost creată în scopul efectuării cu celeritate și în mod temeinic a activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor, iar, pe de altă parte, actele de cercetare ale acestor ofițeri se efectuează în numele procurorului și numai după emiterea unei ordonanțe sau a unei dispoziții scrise a acestuia.

Totodată, Curtea constată că ofițerii și agenții de poliție judiciară își desfășoară activitatea sub directă conducere, supraveghere și control al procurorului, ceea ce dă expresie prevederilor art. 131 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora parchetele conduc și supraveghează activitatea de cercetare penală a poliției judiciare, în condițiile legii.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 500

din 6 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bucovina Ecotermgaz” — S.A. din Suceava în Dosarul nr. 302/39/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocatul Silvia Tudor, cu delegație de substituie a avocatului Vasile Tudor, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul, apărătorul autorului excepției solicită admiterea excepției astfel cum a fost formulată, deoarece obligativitatea plății cauțiunii de 20% înainte de judecarea cauzei îngrădește accesul la justiție, acesta fiind iluzoriu și formal, mai ales în situația în care executarea silită a început, iar conturile debitorului sunt blocate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind, pe de-o parte, că procentul este de până la 20%, iar, pe de altă parte, că plata cauțiunii nu privește soluționarea fondului cauzei, ci doar suspendarea executării actului administrativ fiscal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 302/39/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Bucovina Ecotermgaz” — S.A. din Suceava în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect suspendarea executării unui act administrativ fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale întrucât instituie obligativitatea plății unei cauțiuni, ca o condiție de admisibilitate a cererii de suspendare

a executării silite, chiar și în situația în care autoritatea fiscală a început executarea prin indisponibilizarea conturilor contribuabilului. În acest caz, dreptul de acces la justiție al contribuabilului este iluzoriu și formal.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile criticate sunt constituționale, legiuitorul urmărind să restrângă posibilitatea exercitării cu rea-credință a dreptului de a cere suspendarea executării.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, acestea având ca scop evitarea exercitării cu rea-credință a dreptului de a solicita suspendarea executării actului administrativ, nefiind de natură să îngrădească dreptul părții de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime și de a beneficia de un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul cuprins: *„Instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune de până la 20% din cuantumul sumei contestate, iar în cazul cererilor al căror obiect nu este evaluabil în bani, o cauțiune de până la 2.000 lei.”*

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că instituirea obligației de plată a cauțiunii ca o condiție a suspendării executării actului administrativ fiscal nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție, contrară prevederilor art. 21 din Constituție, întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației

formulate împotriva actului administrativ fiscal, ci cauțiunea a fost instituită de legiuitor exclusiv pentru a se putea solicita suspendarea executării actului administrativ fiscal.

Rațiunile care au impus adoptarea, în această materie, a reglementării criticate sunt aceleași care au condus la reglementarea art. 403 din Codul de procedură civilă, în ai cărei termeni cauțiunea — al cărei cuantum este stabilit de judecător — constituie o condiție pentru a putea solicita și obține suspendarea executării până la soluționarea contestației. Întrucât potrivit acestei reglementări contestația nu este suspensivă de executare prin ea însăși, creditorul are posibilitatea să își valorifice creanța chiar dacă s-a formulat contestație la executare, câtă vreme nu s-a plătit cauțiunea, iar dacă, drept urmare a plății acesteia, s-a dispus suspendarea, în măsura în care contestația este respinsă, are garanția reparării eventualului prejudiciu ce i-a fost astfel cauzat. La rândul său, debitorul, al cărui acces liber la justiție nu este îngrădit prin obligarea sa la plata unei cauțiuni ca o condiție pentru înregistrarea contestației, ci numai pentru suspendarea executării, chiar dacă nu are posibilitatea de a achita cauțiunea și de a obține suspendarea executării, are dreptul, în situația în care contestația sa este admisă, la întoarcerea executării.

Totodată, Curtea nu poate reține critica formulată de autorul excepției, referitoare la restricționarea accesului liber la justiție

ca urmare a valorii exagerate a cauțiunii ce trebuie depusă pentru suspendarea executării actului administrativ fiscal. Prin ultima modificare legislativă legiuitorul a înlăturat din textul de lege acea condiție privitoare la depunerea unei cauțiuni egale cu suma contestată, stabilind că instanța poate dispune suspendarea executării actului administrativ fiscal dacă petentul depune o cauțiune a cărei valoare a fost diminuată în mod substanțial, instanța urmând să o fixeze astfel încât să nu depășească 20% din cuantumul sumei contestate. De altfel, în cadrul procedurii prevăzute de Codul de procedură civilă, în cazul cererii de suspendare a executării, instanța este cea care fixează cuantumul cauțiunii, având astfel posibilitatea, cel puțin teoretic, să stabilească un cuantum mai mare decât 20 % din valoarea bunului urmărit.

De asemenea, Curtea Constituțională a stabilit în jurisprudența sa că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege. (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bucovina Ecotermgaz” — S.A. din Suceava în Dosarul nr. 302/39/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 502

din 6 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Ion Predescu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Augustin Zegrean — judecător

Ion Tiucă — procuror
Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gamma Unu” —

S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.108/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.108/2/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Gamma Unu” — S.R.L. din București în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unui litigiu comercial.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât instituie dreptul licitatorului de a dispune reținerea garanției adjudecatarului în contul instituției publice care a organizat licitația, ceea ce constituie o încălcare a dreptului de proprietate. Totodată, în lipsa unei reglementări exprese speciale, aplicarea textului de lege criticat are ca efect imposibilitatea adjudecatarului de a mai formula vreo apărare, fiindu-i astfel îngădit accesul liber la justiție.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate nu încalcă dreptul de proprietate al reclamantei asupra sumei depuse drept garanție de participare la licitație.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, astfel încât să nu intre în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Prin dispozițiile criticate legiuitorul a avut în vedere necesitatea asigurării securității și stabilității raporturilor juridice și, astfel, măsura apare ca o sancțiune firească pentru nerespectarea normelor legale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 74 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 24 decembrie 2002, dispoziții care au următorul conținut: *„După licitarea fiecărui bun licitatorul întocmește, în 3 exemplare originale, procesul-verbal de licitație, care se semnează de membrii comisiei de licitație, de adjudecatar și de proprietarul bunului, dacă acesta participă la executare, și care va cuprinde în mod obligatoriu: modul în care s-a desfășurat licitația, rezultatul acesteia, numele și prenumele sau denumirea proprietarului bunului și ale adjudecatarului cumpărător, domiciliul sau sediul acestora, bunul cumpărat, prețul, taxa pe valoarea adăugată după caz, termenul și modalitatea de plată a prețului și data vânzării. Orice refuz de a semna se consemnează în procesul-verbal de licitație. În termen de două zile lucrătoare de la data întocmirii procesului-verbal de licitație licitatorul va încheia și va elibera fiecărui cumpărător, precum și debitorului un document care va cuprinde toate elementele menționate mai sus și care îndeplinește condițiile unui document specific, legal aprobat, conform legislației financiar-contabile. În același termen licitatorul va dispune în scris restituirea garanției, cu excepția garanției adjudecatarului, care se reține în contul prețului sau în contul AVAB, dacă adjudecatarul refuză plata prețului la termenul și în modalitatea stabilite în procesul-verbal de licitație.”*

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 136 privind proprietatea, art. 137 privind sistemul financiar și ale art. 139 privind impozite, taxe și alte contribuții. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 17 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului privind proprietatea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor criticate, în termen de două zile lucrătoare de la data întocmirii procesului-verbal de licitație, licitatorul va dispune în scris restituirea garanției, cu excepția garanției adjudecatarului, care se reține în contul prețului sau în contul AVAB, dacă adjudecatarul refuză plata prețului la termenul și în modalitatea stabilite în procesul-verbal de licitație. Astfel, Curtea observă că măsura criticată de autorul excepției de neconstituționalitate, și anume reținerea garanției adjudecatarului, poate fi luată de către licitator numai în situația în care adjudecatarul refuză plata prețului în condițiile stabilite. Prin urmare, nu se poate susține că se încalcă dreptul de proprietate al adjudecatarului deoarece acesta este sancționat pentru refuzul plății prețului. Așadar, reținerea garanției adjudecatarului în contul prețului sau în contul AVAB nu are loc în orice condiții, ci trebuie să fie îndeplinite cerințele restrictive prevăzute de textul de lege atacat.

Totodată, Curtea constată că, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, dreptul de proprietate este garantat, însă conținutul

și limitele acestui drept sunt stabilite de lege. Așadar, nu se poate reține că textul de lege criticat încalcă prevederile art. 44 și ale art. 136 din Constituție și nici pe cele ale art. 20, coroborate cu cele ale art. 17 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Referitor la susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, potrivit cărora i s-ar îngădi accesul la justiție prin faptul că textul de lege criticat „omite a face trimiterile necesare la dreptul comun sau a detalia modul în care adjudecatarul și licitatorul se pot pune de acord”, Curtea

constată că acestea nu pot fi primite, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, instanța de contencios constituțional nu poate completa prevederile legale supuse controlului de constituționalitate.

Prin urmare, Curtea nu poate reține pretinsa încălcare a prevederilor art. 53 din Constituție, întrucât nu a constatat existența vreunui drept sau a vreunei libertăți care să fi fost restrânsă prin dispozițiile de lege criticate.

Cu privire la celelalte dispoziții invocate din Constituție, Curtea constată că acestea nu au legătură cu cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gamma Unu” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.108/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 584 din 20 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) și (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

chineză. Se constată lipsa părții Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autoarei excepției. Aceasta solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, pentru motivele expuse și în notele scrise depuse la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, întrucât nu contravine prevederilor constituționale și convenționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 933/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) și (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor**

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) și (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Wu Chunli în Dosarul nr. 933/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă personal autoarea excepției, însoțită de domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba

în România. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Wu Chunli într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea plângerii împotriva dispoziției de părăsire a teritoriului României emise de Oficiul Român pentru Imigrări.

În motivarea excepției autoarea acesteia susține că refuzul de a se prelungi dreptul de ședere temporară cetățenilor străini pe motiv că nu au prezentat documente care să ateste că activitatea societăților lor comerciale se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri contravine textelor constituționale și convenționale referitoare la protecția proprietății private. Mai arată că textul de lege este discriminatoriu, aplicându-se numai străinilor, nu și cetățenilor români. În fine, susține că textul de lege criticat nu este suficient de accesibil și precis încât să înlăture orice risc de arbitrar.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege ce formează obiectul acesteia nu conțin restrângeri ale exercițiului dreptului de proprietate pentru străini.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Precizează că prevederile de lege criticate stabilesc condițiile necesare pentru prelungirea dreptului de ședere în scopul desfășurării de activități comerciale pe teritoriul României, „nefiind pus în discuție vreun drept de proprietate asupra vreunui bun”. Amintește și jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale, întrucât nu aduc atingere dreptului de proprietate și nici nu sunt discriminatorii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autoarei excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 55 alin. (1) și (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 8 martie 2004, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 56/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 26 martie 2007. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 55 alin. (1) și (2) lit. a): „(1) Străinului intrat în România în scopul desfășurării de activități comerciale i se poate prelungi dreptul de ședere temporară, în următoarele condiții:

a) are avizul Agenției Române pentru Investiții Străine;

b) deține legal spațiul pentru sediul social;

c) este acționar sau asociat al societății comerciale, cu atribuții de conducere sau administrare;

d) deține mijloace de întreținere în cuantum de cel puțin 700 euro lunar, dacă este acționar, și 500 euro lunar, dacă este asociat.

(2) Prelungirile ulterioare ale dreptului de ședere temporară se pot acorda dacă străinul îndeplinește următoarele condiții:

a) activitatea societății comerciale se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri;”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 44 alin. (1) și (2) privind garantarea proprietății private. De asemenea, susține că sunt încălcate și dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la interzicerea discriminării, prevederile art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la convenția amintită, privind protecția proprietății, și cele ale art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la aceeași convenție, referitoare la interzicerea generală a discriminării (ratificat de România prin Legea nr. 103/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 din 2 mai 2006).

Examinând excepția de neconstituționalitate a art. 55 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, Curtea reține că instituirea prin textele criticate a unor norme potrivit cărora străinului intrat în România în scopul desfășurării de activități comerciale i se poate prelungi dreptul de ședere temporară sub condiția prezentării unor documente care să ateste realizarea unor investiții nu aduce atingere dreptului de proprietate privată, ale cărui conținut și limite sunt stabilite prin lege. Condițiile cerute străinului pentru prelungirea dreptului de ședere în vederea desfășurării de activități comerciale se circumscriu scopului pentru care fiecare categorie de străini nominalizată de lege solicită prelungirea dreptului de ședere temporară în România și se justifică prin însuși interesul pretins de solicitantul dreptului.

De altfel, Curtea s-a mai pronunțat asupra constituționalității art. 55 alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, prin prisma unor critici similare și prin raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale ca și cele invocate în prezenta cauză. De exemplu, prin Decizia nr. 341 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 4 mai 2007, și prin Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 6 februarie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, pentru motivele acolo reținute. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluțiile pronunțate cu acele prilejuri și considerentele acestora își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) și (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Wu Chunli în Dosarul nr. 933/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 593
din 20 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Maqsood Ahmad în Dosarul nr. 22.179/3/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 251D/2008, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Mohamed Sadek în Dosarul nr. 7.973/302/2007 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Se prezintă domnul Dalati Bassam, traducător autorizat de limba arabă.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că în ambele dosare partea Oficiul Român pentru Imigrări a depus note scrise prin care a solicitat respingerea excepției ca neîntemeiată.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 251D/2008 la Dosarul nr. 54D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 6 decembrie 2007 și 25 ianuarie 2008, pronunțate în dosarele nr. 22.179/3/2007 și, respectiv, nr. 7.973/302/2007, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.** Excepția a fost ridicată de Maqsood Ahmad și, respectiv, Mohamed Sadek în cauze civile în materia acordării statutului de refugiat sau a protecției subsidiare.

În motivările excepției de neconstituționalitate având un conținut similar se susține că textele de lege criticate sunt neconstituționale, „întrucât, dat fiind lipsa de precizie și claritate, limitează sfera de aplicabilitate a interdicției cuprinse în art. 22 alin. (2) din Constituție”, potrivit căruia nimeni nu poate fi supus torturii și niciunui fel de pedeapsă sau tratament inuman sau degradant, „doar la riscul de tortură, pedepse sau tratamente inumane ori degradante ca urmare a unuia dintre cele cinci

motive de persecuție: rasă, religie, naționalitate, opinia politică și apartenența la un anumit grup social”. Or, „spectrul motivelor de pedepse și tratamente inumane este mult mai larg, acestea putând surveni din orice cauze”. Se mai arată că „dispozițiile legale criticate permit interpretări eronate cu privire la natura și conținutul pedepselor și tratamentelor inumane ori degradante”.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră, în punctul de vedere transmis în Dosarul nr. 54D/2008, că excepția este neîntemeiată și precizează că textul de lege a mai fost supus în repetate rânduri controlului de constituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că stabilirea, prin dispozițiile de lege criticate, a condițiilor în care se poate acorda protecția subsidiară este în deplină concordanță cu prevederile constituționale prin care se consfințește dreptul la viață, integritate fizică și psihică.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Maqsood Ahmad și Mohamed Sadek în Dosarul nr. 22.179/3/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și, respectiv, în Dosarul nr. 7.973/302/2007 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (1) și (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care au următorul conținut:

— Art. 26 alin. (1) și (2) pct. 2 — „*Protecția subsidiară*

(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: [...]*

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante;”.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Constituție și celor ale art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele referitoare la interzicerea torturii, a pedepselor și a tratamentelor inumane ori degradante.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a mai exercitat controlul de constituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 prin prisma aceluiași critici de neconstituționalitate ca și cele formulate în prezenta cauză și prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale. Astfel, prin mai multe decizii, dintre care cea mai recentă este Decizia nr. 401 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 12 mai 2008, Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, pentru considerentele acolo reținute. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluțiile pronunțate cu acele pilejuri și motivele pe care acestea s-au întemeiat își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 594

din 20 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) și (2)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Consiliul Județean Timiș în Dosarul nr. 7.161/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 7.161/30/2007, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Consiliul Județean Timiș într-un litigiu de contencios administrativ având ca obiect soluționarea cererii de suspendare a unei autorizații de construire.

În motivarea excepției se susține că textul de lege criticat încalcă principiul separației puterilor în stat, acordând instanței judecătorești posibilitatea de a interveni în exercițiul puterii executive înainte de a fi sesizată cu acțiunea de contencios administrativ, într-un interval de timp în care chiar autoritatea emitentă poate dispune revocarea sau anularea actului administrativ. Se mai arată că, întrucât instanța este obligată să soluționeze cauza cu urgență, nu are posibilitatea de a analiza temeinic situațiile de fapt deduse judecății, măsurile luate de aceasta „întemeindu-se, mai degrabă, pe aparențe de drept decât pe un probatoriu care să lămurească situația de fapt”. Susține că în acest fel sunt nesocotite atât dreptul la apărare, cât și dreptul la un proces echitabil.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că dispozițiile de lege prin care se instituie posibilitatea suspendării executării actului administrativ până la pronunțarea instanței de fond, precum și cele privind soluționarea de urgență și cu citarea părților a cererii de suspendare sunt norme de procedură, care, în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție, se stabilesc de legiuitor. În opinia sa, această măsură reprezintă o garanție pentru respectarea drepturilor și libertăților cetățenești, care nu contravine dispozițiilor din Legea fundamentală menționate în motivarea excepției.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 14 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale, precizând că nu conțin prevederi de natură să aducă atingere textelor și principiilor constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. Ca urmare a modificărilor aduse prin Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 14 alin. (1) și (2): „Suspendarea executării actului

(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de

60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.

(2) *Instanța soluționează cererea de suspendare, de urgență și cu precădere, cu citarea părților.*"

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației puterilor în stat, art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 24 care garantează dreptul la apărare și art. 124 alin. (1) și (2) privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că este neîntemeiată critica referitoare la încălcarea principiului separației puterilor în stat. Cu privire la acest aspect, Curtea a statuat în jurisprudența sa, concretizată, de exemplu, prin Decizia nr. 637 din 3 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 914 din 9 noiembrie 2006, că „separația puterilor în stat nu înseamnă lipsa unui mecanism de control între puterile statului, dimpotrivă presupune existența unui control reciproc, precum și realizarea unui echilibru de forțe între acestea. Actele puterii executive sunt cenzurate pe calea contenciosului administrativ, iar aceasta presupune, printre

altele, și posibilitatea instanței de judecată de a suspenda executarea actului pretins nelegal, chiar cât timp autoritatea publică emitentă a actului atacat are încă facultatea de a dispune revocarea sau anularea acestuia, mai ales că în acest interval de timp actul în cauză își produce efectele. Această măsură reprezintă o garanție pentru respectarea drepturilor și libertăților cetățenești, precum și a valorilor constituționale”.

În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, Curtea constată că sunt, de asemenea, neîntemeiate criticile autorului excepției. Prin soluționarea de urgență a cererii de suspendare a executării actului administrativ nu sunt afectate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil într-o societate democratică, urgența fiind impusă tocmai de necesitate evitării eventualei produceri a unor consecințe negative ale suspendării executării actului. În plus, fiind citate, părțile își pot face apărările pe care le consideră necesare, personal sau prin avocat, și pot propune probele pe care le apreciază ca fiind utile, astfel încât nu se poate susține că textul de lege criticat ar nesocoti dispozițiile constituționale privind dreptul la un proces echitabil sau pe cele care garantează dreptul la apărare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Consiliul Județean Timiș în Dosarul nr. 7.161/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 605
din 20 mai 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. 1
din Codul de procedură penală**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București în Dosarul nr. 3.964/3/2003 (număr în format vechi 276/2007) al Curții de Apel București — Secția I penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 6 mai 2008 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat

pronunțarea pentru data de 13 mai 2008 și apoi pentru data de 20 mai 2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.964/3/2003 (număr în format vechi 276/2007), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. 1 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București cu ocazia soluționării cererii formulate de reprezentantul Ministerului Public pentru recuzarea unui judecător.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, întrucât s-a considerat că procurorul nu poate formula cerere de recuzare, textul de lege criticat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 131 alin. (1) referitor la rolul Ministerului Public și ale art. 132 alin. (1) cu privire la statutul procurorilor. Arată că interesul Ministerului Public se suprapune interesului general al societății, deci trebuie să se permită și procurorului să formuleze cerere de recuzare în cazul în care persoana incompatibilă nu a făcut declarație de abținere. Consideră inechitabil să se poată invoca existența cazului de incompatibilitate doar în calea de atac, având în vedere că în practică se apreciază că este vorba de un caz de nulitate absolută, dispunându-se desființarea sau casarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare.

Curtea de Apel București — Secția I penală apreciază că procurorii, deși nu sunt considerați de art. 24 alin. 1 din Codul de procedură penală „alte părți în procesul penal”, ar putea formula cerere de recuzare în condițiile prevăzute de art. 51 din Codul de procedură penală, având în vedere dispozițiile constituționale ale art. 131 privind rolul Ministerului Public, coroborate cu prevederile art. 132 alin. (1) din Constituție, conform cărora procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât autorul acesteia solicită în realitate completarea soluției legislative consacrate de textul de lege criticat, în sensul reglementării exprese a posibilității procurorului de a cere recuzarea, solicitare care, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu intră în competența de soluționare a Curții.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 51 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt constituționale. Consideră că textul de lege criticat nu contravine principiului accesului liber la justiție și nici dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, respectiv nu conține norme contrare rolului Ministerului Public și statutului procurorilor.

Observă că, în realitate, critica de neconstituționalitate vizează extinderea dispoziției legale criticate și la alte situații neprevăzute în text. Or, Curtea Constituțională nu poate modifica sau completa un text legal, transformându-se în legislator pozitiv.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 51 alin. 1 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: *„În cazul în care persoana incompatibilă nu a făcut declarație de abținere, poate fi recuzată atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, de oricare dintre părți, de îndată ce partea a aflat despre existența cazului de incompatibilitate.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 131 alin. (1) referitor la rolul Ministerului Public și ale art. 132 alin. (1) cu privire la statutul procurorilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că rolul și structura Ministerului Public și statutul procurorilor sunt reglementate de Constituție în secțiunea a 2-a din cap. VI, intitulat „Autoritatea judecătorească”. Astfel, potrivit dispozițiilor constituționale ale art. 131 alin. (1): *„În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.”* Corespunzător acestor atribuții constituționale, în faza de urmărire penală, Ministerul Public este titularul acțiunii penale. În schimb, în faza de judecată, poziția Ministerului Public se apropie de cea a părților prin posibilitatea de a formula cereri, ceea ce nu înseamnă, însă, că Ministerul Public poate fi considerat parte în procesul penal. În acest sens, art. 129 din Constituție, consacrand posibilitatea folosirii căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, face distincție clară între părțile interesate și Ministerul Public. Ca atare, exercitând atribuțiile Ministerului Public în procesul penal, procurorul poate formula cereri numai în numele autorității judiciare pe care o reprezintă, nu și în vederea exercitării unui drept subiectiv.

Prin urmare, Curtea constată că prevederile art. 51 alin. 1 din Codul de procedură penală respectă accesul liber la justiție și nu contravin dispozițiilor constituționale referitoare la rolul Ministerului Public și la statutul procurorilor.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București în Dosarul nr. 3.964/3/2003 (număr în format vechi 276/2007) al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 620 din 27 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Levente Berecki în Dosarul nr. 7.328/1.387/2006 al Judecătoria Târgu Mureș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 7.328/1.387/2006 **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 315 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Levente Berecki în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, deoarece neparticiparea

procurorului la judecată în situația în care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate este de natură a *transfere* judecătorului o parte însemnată din atribuțiile procurorului. Așa fiind, prin punerea în mișcare a acțiunii penale se creează o *imixtiune* a funcției de acuzare în funcția de judecată, fapt care duce la încălcarea dreptului la un proces echitabil. De asemenea, după ce a pus în mișcare acțiunea penală, în absența procurorului de la judecată, președintele se implică *activ*, exercitând activități și atribuții specifice reprezentanților Ministerului Public.

Dreptul la un proces echitabil presupune ca judecătorul să fie un participant echidistant la judecată, să nu se implice în acuzare și nici în apărare, orice fel de implicare activă apărând ca neconstituțională. Lipsind de la judecată, procurorul nu mai poate să vegheze la respectarea prevederilor legale, deci, dreptul la un proces echitabil este, în opinia autorului, din nou încălcat.

Judecătoria Târgu Mureș opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, prin dispozițiile legale criticate se stabilesc cazurile în care procurorul este obligat să participe la ședințele de judecată ale judecătorilor, neaducându-se atingere dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

În plus, procurorii participă la judecată potrivit voinței legiuitorului, care este exprimată în dispozițiile art. 315 alin. 1 din Codul de procedură penală. În cauzele în care prezența

procurorului nu este obligatorie, fiind lăsată la aprecierea sa, procurorul se prezintă la judecată numai dacă, față de elementele concrete ale cauzei, consideră că este necesar, dar neparticiparea sau participarea procurorului nu poate influența decizia judecătorului.

Mai mult, dispozițiile art. 315 din Codul de procedură penală reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 315 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Participarea procurorului*, care au următorul conținut:

„Procurorul este obligat să participe la ședințele de judecată ale judecătorilor, în cauzele în care instanța de judecată a fost sesizată prin rechizitoriu, în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii de 3 ani sau mai mare ori în cauzele în care unul dintre inculpați se află în stare de detenție sau în vreuna dintre situațiile prevăzute în art. 171 alin. 2, precum și în cazul în care se dispune înlocuirea pedepsei amenzii cu cea a închisorii. La ședințele de judecată privind alte infracțiuni, procurorul participă când consideră necesar.

La ședințele de judecată ale celorlalte instanțe, participarea procurorului este obligatorie în toate cazurile.”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Levente Berecki în Dosarul nr. 7.328/1.387/2006 al Judecătoriei Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE

— Prețuri pentru anul 2008 —

Denumirea publicației	Suport fizic			Suport electronic	
	Abonament anual (lei)	Abonament trimestrial (lei)	Abonament lunar (lei)	Abonament anual (lei)	Abonament lunar (lei)
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	1.670	428	150	960	90
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*	285	—	—		
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	1.500	375	—	420	40
• Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.250	562	—	720	65
• Monitorul Oficial, Partea a III-a	430	107	—	240	25
• Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.720	430	—	1.080	100
• Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.600	400	—	900	85
• Monitorul Oficial, Partea a VII-a	540	135	—	240	25
• Colecția Legislația României	450	112	—	—	—
• Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	750	187	—	—	—
• Breviar legislativ	70	17	—	40	—
• Repertoriul actelor normative apărute în Partea I	120	—	—	—	—

* Cu excepția numerelor bis de interes restrâns, disponibile prin comandă.

Prețurile includ TVA 9%.

Abonamente la publicațiile oficiale și comenzi către „Monitorul Oficial” R.A. se pot efectua prin următoarele societăți de distribuție:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ” — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, Str. Lirei nr. 11, parter, ap. 1, (telefon/fax: 411.91.79; 411.54.08)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr. 202A (telefon: 316.30.57, fax: 316.30.58)
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1, corp B, et. 2, camerele 256—259, OP 33 (telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ MEDIA PRESS ABONAMENTE — S.R.L. — București, str. Izvor nr. 78, et. 2 (telefon: 311.97.84, fax: 311.97.85)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256 (telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16; 255.48.17)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9 (telefon/fax: 221.05.37; 0745.133.712)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, str. Pictor Dimitrie Hârlescu nr. 6, sector 2 (telefon: 255.18.00, fax: 255.18.66; 255.19.18)
- ◆ ART ADVERTISING — S.R.L. — Râmnicu Vâlcea, str. Regina Maria nr. 7, bl. C1, sc. C, mezanin II (fax: 0250/73.54.75, telefon: 0350.40.59.87; 0350.40.59.88)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Elena Doamna nr. 62—64 (telefon/fax: 0244/51.40.52; 0244/51.48.01)
- ◆ DIFSTARPRESS — S.R.L. — Slobozia, bd. Matei Basarab, bl. I60, sc. A, ap. 15 (telefon/fax: 0243/23.23.68)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7 (telefon/fax: 0268/47.05.96; 0268/47.56.68)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1 (telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ ROESTA — S.R.L. — Curtea de Argeș, str. Valea Iașului, bl. P10, sc. B, ap. 18 (telefon/fax: 0248/72.11.43)
- ◆ VIAȚA LIBERĂ — S.A. — Galați, Str. Domnească nr. 68 (telefon: 0236/46.06.20, fax: 0236/46.08.75)
- ◆ UNITATEA — S.R.L. — Alba Iulia, str. Traian nr. 26 (telefon: 0258/81.16.31, fax: 0258/81.28.43)
- ◆ MANPRES DISTRIBUTION — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1 (OP 33 — CP 24) (telefon/fax: 0318.06.20.33)
- ◆ CUGET LIBER — S.A. — Constanța, bd. I.C. Brătianu nr. 5 (telefon: 0241/58.21.20, fax: 0241/61.95.24)
- ◆ SIMPEX LOGISTIC — S.R.L. — Călărași, Str. Progresul nr. 21, bl. B1, sc. B, ap. 5 (telefon/fax: 0242/31.89.29)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

